

hvorledes man mange Gange i Skrift og Tale var bekymret, fordi Thronfølgen ikke var ordnet (Hør!); nu bringer Ministeriet os en Garant for hele Monarchiet, som er fyldestgjørende og tilfredsstillende (Nei!), det bringer os en Arvesølge, ordnet paa en Maade, som her i Salen og i hele Landet har vakt Tilfredsstillelse og Glæde (Hør! Nei!), men desuagtet ere vi ifærd med at skyde disse Goder bort og hvorfor? For at beholde den cognatistiske Arvesølge, en Arvesølge, som oplyste Statsmand have erklæret for at være uheldig (Hør! Nei!), en Arvesølge, som ingen Anvendelse har havt her i Danmark i 400 Aar, og som maaskee heller ingen Anvendelse vil faae i Fremtiden; for at beholde den skyde vi Goder tilbage, som vi længe have ønsket os, som nu foreligge, og som vi kunne faae (Hør!). Jeg troer vel, at det er rigtigt, hvad en høitæret Rigsdagsmand har bemærket, at vi ikke nu skulle rive Fodsættet bort for Fremtiden, men jeg trøder ogsaa, at det vilde være en overdreven Angsteligthed med Hensyn til Fremtiden, om vi ganske glemme Nutiden og Nutidens Krav (Hør!). Seer jeg hen til, hvad der foregaaer daglig hele Europa rundt, saa er det vel ikke nogen overdreven Frygt, naar jeg troer og udtaler, at der maaskee ikke er længe til, at de samme Omvæltninger skee, som skee i 1848, og jeg skulde dog troe, at det er høist vigtigt for Danmark at være kommen ud over de Forhold, vi nu forhandle, forinden nye Omvæltninger finde Sted (Hør!).

Schytte: Efter det Foredrag, vi nylig hørte af den høierverdige Folkethingsmand for Maribo Amts 4de Valgfreds (Monrad), er det noget vanskeligt for anderledes Tænkende at tage Ordet, idet han med al den Dygtighed, som vi Alle vide, at han besidder, men ogsaa med en vis Ironi og Kethed — var han ikke Geistlig, kunde jeg fristes til at betegne det med et andet Navn — reducerede vor Afstemning til noget aldeles Ubetydeligt, Lige-gyldigt og andet Mere (Hør!). Jeg har imidlertid den Mening, at der ligger megen Betydning i det Ja eller Nei, vi nu snart skulle udtale, og jeg betragter den Sag, som her beskæftiger os, saa alvorligt, at jeg ikke kan undlade at ledsage min Stemmegivning med nogle Ord. Jeg skal imidlertid aldeles ikke komme

ind paa Drøftelsen af det Spørgsmaal, som har været Gjenstand for Debatten; de forskellige Meninger ere under de udførlige og udtømmende Forhandlinger, som her ere blevne førte, tilstrækkelig belyste, og jeg anseer Debatten for udtømt. Jeg skal derfor blot erklære, at jeg ingensinde har været i Tvivl med mig selv om, at Ophævelsen af Kongelovens Arvesølge var aldeles utilraadelig og farlig for vort Fædreland (Hør!); denne Overbevistning har jeg havt fra Begyndelsen, og med den staaer og falder jeg i dette Dieblif (Hør!). De Grunde, hvorpaa jeg støtter den, ere under Forhandlingerne udtalte af mange ærede Rigsdagsmand; jeg skal navnlig henholde mig til hvad den ærede Folkethingsmand for Rjøbenhavns 3die Kreds (S. C. Larsen) har fremsort, og jeg skal ikke trætte Thinget med Gjenta-gelser; jeg skal saameget mindre gjøre dette, som jeg anseer det for aldeles unyttigt, idet det staaer klart for mig, at denne Sag fremfor nogen anden frembyder Beviset for, at den Mening, man har fattet, støtter sig til noget ganske Særegt, jeg kalder det noget aldeles Subjectivt. Der er under denne Sag opstaaet høist mærkelige, jeg kunde sige, unaturlige Forhold. Mand, der hidtil have gaaet Haand i Haand med hinanden i politiske Anliggender, adskilles; Andre, der have staaet saa sjernt fra hinanden, som vel nogen kunde muligt, samles i broderlig Enighed (Hør!). Idet jeg, som sagt, ikke skal gaae ind paa Drøftelsen af Realiteten, vil jeg nu blot tillade mig med nogle Ord at gjøre Rede for, hvorledes Sagens Stilling efter min Opfattelse for Dieblifket, da vi gaae Afgjørelsen imøde, stiller sig for mig. Der foreligger da først den uhyggelige Klendsgjærning, at Sagen har foranlediget en Spaltning, saavel imellem denne Forsamlings Medlemmer indbyrdes, som imellem Regjeringen og endee af dens Medlemmer, i en Sag, hvor det ene Rimelige og Naturlige vilde være, at den forenede Rigsdag og Regjeringen samlede sig i Samdrægtighed og Enighed (Hør!). Det er derhos min Mening, at denne Spænding, hvad Udfald Afstemningen end vil faae, fordrer en Udsoning, saafremt man fremtidig eller idetmindste i den nærmeste Fremtid skal vente heldige Følger af